

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul III

Fondator: Dr. Constantin Drăgan

Decembrie 1958 n. 37

O DUREROASA ANIVERSARE

Zece ani dela suprimarea bisericii catolice române

Au trecut zece ani de la suprimarea Bisericii catolice de rit oriental în România. Zece ani lungi, nesfârșit de lungi, de suferințe, de viață clandestină, cu tot ceia ce clandestinitatea poate comporta într'un regim totdeauna gata să lovească cu cele mai absurde sancțiuni însăși legitimitatea. În acești triști zece ani clerul român unit — episcopii, cei pușini care încă supraviețuiesc sălbatecului regim al inchișorilor care i-au înghițit; clerul mărunț care trăiește ascuns și în ascuns celebrează oficiile religioase în case particulare curajos deschise Dumnezeuului prigonit — a bătut, zi după zi, ceas după ceas, Calea Crucii a celei mai înfricoșate persecuții pe care a cunoscut-o istoria Bisericii.

Trebuie să recunoaștem — și primațul acesta nu face într'adevăr cinste stăpânilor de la Moscova, care se joacă nestânjenți cu soarta popoarelor subjugate, că actuala persecuție a Bisericii în România nu se poate compara cu nici una din persecuțiile religioase din trecutul nostru istoric. Am avut pe pământul nostru turci, tătari; am avut toate hoardele păgâne care ne-au pustiit hotarele, care s'au îndârjit împotriva instituțiilor și împotriva credinței noastre. Dar ce-au fost persecuțiile religioase în Principatele Române pe vremea suseranității turcești, în comparație cu ceia ce ne este dat să trăim sub suseranitatea modernă a Sovietelor!

Cel puțin turcii, care au tăiat capul unui *Constantin Brâncoveanu* și fiilor săi, fiindcă nu consimțiseră să se lepede de credința în care se născuseră și trăiseră, turcii aceia aparțineau unei religii dușmană creștinismului.

Stăpânii de la Moscova, însă, sunt totuși fii ai unui popor care se profesază creștin, ortodox, și care, în numele acestei «*ortodoxii*» — ai cărei protectori se prefac că sunt, ca să-și facă mai ușor jocul politic — comit astăzi crime care vor trece în istorie.

Acum zece ani, pe vremea aceasta, Biserica greco-catolică română a fost suprimată. Campania împotriva ei începuse în 1947, cu interdicția care-i lovea pe studenții absolvenți ai școlilor confesionale de a se înscrie la universitățile românești.

Puțin după aceea (Martie 1948) un decret prevedea scoaterea la pensie din oficiu a tuturor preoților care



Eugen Dragutescu, Trandafirii (Ulcii, 1957, Colectia Paola Ferrabino Zancan, Roma)

depășiseră vârsta limită de 60 ani. Acelaș decret prevedea suprimarea tuturor publicațiilor acestei Biserici, lipsind în felul acesta înalta ierarhie bisericească de orice posibilitate de contact cu masele credincioșilor.

Biserica unită este apoi declarată — într'un discurs pronunțat de *Gherghiu Dej*, «singura piedecă încă

organizată în calea definitivei instaurări a regimului de democrație populară în România». Clerului catolic îi sunt atribuite activități «*reacționare*» și «*imperialiste*». Acest prim act de acuzație în formă oficială preciza de asemenea că «*credincioșii ar fi dispuși să se încadreze în noul regim democratic, dacă n'ar fi împiedecați de către Episcopi și de către o parte din clerul vândut imperialismului papal*».

Odată eliminată influența negativă a clerului asupra credincioșilor — proclama presa momentului — aceștia se vor orienta în mod «spontan» spre Biserica ortodoxă.

«*Intorcere la ortodoxie*» — aceasta era formula care putea face priză asupra națiunii, în majoritate ortodoxă. Mitropolitul *Justinian Marina* face apel la credincioși să colaboreze la «*stergerea dureroasei despărțiri religioase care durează de 250 ani*», și-i invită pe uniți să reintre în Biserica ortodoxă.

În Iulie 1948 este denunțat concordatul încheiat între România și Sfântul Scaun la 10 Mai 1927.

La 3 August — în acelaș an — un alt decret interzice învățământul confesional și dispune trecerea la Stat a tuturor bunurilor care aparțineau Bisericii desființate, cum și disolvarea tuturor asociațiilor și ordinelor religioase.

Persecuția se deslănțue cu furie sălbatecă, lovind în primul rând în căpeteniile Bisericii desființate. Unul după altul Episcopii sunt destituiți și închiși. Autoritățile comuniste convoacă un sinod la Cluj în care urma să fie sancționată trecerea catolicilor uniți la schismă. O circulară îi invită pe preoți să delege parohii care să-i reprezinte la con-

(Urmează în pag. II)



Eugen Dragutescu, Concertul «Amici della Musica» (Colectia Alba Buitoni, Perugia)

Voci românești la Lourdes

Biserica latină sărbătorește centenarul aparițiilor Sfintei Fecioare păstorice *Bernadeta Soubirous*.

Pelerinii din întreaga lume catolică se alternează, încă din primele zile ale lunii Februarie, în surzătorul orașel francez de la picioarele Pirineilor.

Nesfârșite «*trenuri albe*» se succed de luni de zile, încărcate cu bolnavi, care așteaptă de la apele sfinte de prezența Maicii Domnului însănătoșiri decretate imposibile de către știința omenească.

Prețutindenii, sub bătrânii copaci de la Lourdes, pe străzile umbrite de fuga acoperișurilor de ardezie a căror culoare te face să te gândești la un cer după ploaie, prețutindenii se aude — ca lângă un stup — murmurul continu și confuz al rugăciunilor.

Credincioși veniți din toate unghiurile lumii catolice se înghesuiesc între zidurile Sanctuarului, se opresc împietriți de emoție în fața Pestei în care, acum o sută de ani, Preacurata a ales ca mesageră a cerului o păstorită copil.

În mijlocul acestei babelice încrucișări de limbi au răsunat anul acesta vocile primului cor românesc venit să se închine Reginei Cerurilor.

Amestecați în mulțimea înfrățită în speranța ajutorului dumnezeesc; în acest loc unde se respiră sfântenie, unde fiecare se simte reînviat în spirit — și chiar în trup — ca printr'o prodigioasă tangență, pelerinii români au reprezentat nu numai exilul nostru, ci Patria răstignită.

Pelerinajul, organizat de Mons. *Aloisie Tăutu*, parohul Bisericii Române din Roma, a unit în rugăciune români și italieni refugiați din România, care au participat și la cele două Congrese Mariane din 10 și 14 Septembrie.

În primul congres — științific marriologic (10-13 Septembrie), Părintele *Petru Gherman* de la Misiunea Catolică din Paris, a fost secretarul secției VIII, care a tratat tema: «*Maria și unitatea Bisericii*», temă propusă și îngrijită de Asociația Internațională pentru Unitatea Bisericii — *UNITAS* — din Roma.

Tot în cadrul acestei secțiuni, Părintele *Gherman* a făcut o interesantă comunicare asupra «*Paralelismului dintre Maria și Biserica, după doctrina Bisericii orientale despărțită de Roma, și a protestantismului*».

În cadrul Congresului Marian de la 13-17 Septembrie Mons. *Aloisie Tăutu*, Canonic de Oradea-Mare și paroh al Bisericii Române din Roma, a presidat o secțiune specială a cărei vicepreședinte a fost Mons. *Gheorghe Cosma*, paroh al Bisericii Române de la Paris. Secretar al secțiunii a fost Părintele *Alexandru Mircea*, șeful Misiunii Catolice Române din Spania.

În prima ședință Mons. *Aloisie Tăutu* a ilustrat cultul pe care poporul român l'a avut totdeauna pentru Preacurata, cult care se exprimă nu numai în slujbele religioase — «*Pa-*

raclisul» și «*Acatistul Maicii Domnului*» — ci într'o întreagă serie de practici religioase și de tradiții: pelerinaje la sanctuarele mariane de la *Bixad, Prislop, Nicula, Moiseu, ecc.*; congregații mariane și poezii populare a căror protagonistă este Maica Indurerată, care visează Patimele Fiului său («*Visul Maicii Domnului*»), care își caută Fiul dus la răstignire («*Legenda Maicii Domnului*») și «*Căutarea Domnului Nostru Iesus Christos*»), texte răspândite pe întreg teritoriul românesc și transmise prin tradiție orală din generație în generație.

Mons. *Aloisie Tăutu* a amintit apoi marea devoțiune pe care poezii români din toate timpurile au avut-o pentru Sfânta Fecioară, oprindu-se în special asupra celei mai luminoase figuri a acestei coroane de poezii, *Mihail Eminescu*, care a găsit apelative sublime pentru aceea pe care *Acatistul* o plasează «*deasupra Heruvimilor și a Serafimilor*».

Conferențiarul a insistat asupra faptului că deși ideea Neprihănitei Concepțiuni a Sfintei Fecioare urmează în România normele Bisericii ortodoxe grecești și rusești, care susține că Maria a fost mântuită de păcatul strămoșesc numai în ziua *Bunei Vestiri*, «poporul și poezii o consideră etern preacurată, și nevinovată».

(Urmează în pag. II)



Eugenio Dragutescu: Pomul de Craciun

(Urmează în pag. II)

miscellanea

Intreaga presă a Republicii Populare Române a fost mobilizată în ultima vreme pentru a cânta marea victorie comunistă în opera de « colectivizare ».

Ca totdeauna, și de rândul acestor teroarea a învins încăpățanata rezistență a țărănilor, care, cu toate mijloacele, au încercat să împiedice acțiunea regimului.

Insuși *Gheorghiu-Dej*, a mărturisit, într'un discurs ținut la Constanța, capitala primei regiuni românești complet colectivizată, că autoritățile au întâlnit o « *sălbatecă opoziție* » din partea țărănilor « *retrograzi și surzi la exortările guvernului* ».

La rândul său, Patriarhul *Iustinian Marina* a ajutat punerea în practică a proiectului, care amenință să transforme Tara într'un imens câmp de muncă silnică, ocupând-se personal de colectivizarea mănăstirilor. Stiri de-a căror seriozitate nu ne putem îndoi informează că două din mănăstirile istorice ale Dobrogei — *Cocoș și Saon* — au fost transformate în tabere de muncă, care au dat « *ospitalitate* » unui mare număr de călugari și de laici, înfrățiți într'un unic destin de condamnare la munca silnică, adevărați robi ai Statului.

Clădirile celor două mănăstiri au fost transformate în birouri, în aule pentru ședințele publice, sau în săli de petrecere pentru muncitori.

Echipe de agitatori politici, întovărășite de poliție (armata nu a participat deoarece nu se bucură de încrederea guvernului) au bătut palma cu palma regiunea, pentru a duce stăruitor mănăstirilor a circulară emanată de Patriarhie în care se cerea călugărilor să se înscrie în gospodăriile colective.

Cei care au refuzat să o facă au fost arestați și deținuți la Prefectura poliției din Constanța, până în momentul în care și-au dat adeziunea.

Este inutil să precizăm că adeziunile au fost smulse cu obșnuitele mijloace de « *convingere* »: pedepse corporale, amenințări de « *exterminare a călugărilor refractari și de transformare a mănăstirilor în centre muncitorești, etc.* ».

Doi dintre călugării de la mănăstirea *Cocoș* nu s-au mai întors în sânul comunității lor, și despre soarta lor nimeni n'a mai aflat nimic. De asemenea o călugăriță de la mănăstirea *Saon* a dispărut în aceleași împrejurări.

Oficiile religioase au fost limitate la câteva ore, la sfârșitul zilei de lucru.

Toți călugării și călugărițele, fără nici o excepție pentru cei în vârstă, au fost obligați să lucreze la câmp.

Este evident că o mare schimbare s'a produs în raporturile dintre autoritățile comuniste cu Biserica ortodoxă, care, până acum câteva luni, se bucura de un regim de toleranță.

Stiri publicate de întreaga presă a exilului informează că 200 de preoți ortodocși au fost arestați în luna Septembrie și că însuși Patriarhul *Iustinian Marina*, cazut în disgratie, i-a fost fixat domiciliul forțat, într'o localitate pe care nimeni n'a reușit să o identifice.

După Biserica unită a venit deci rândul Bisericii ortodoxe. Nici nu putea fi altfel, Biserica ortodoxă română a avut totdeauna în istoria acestui popor atât de greu încercat o funcție de apărare a tradițiilor și a culturii.

Domnii de la Moscova sperau fără îndoială să se servească de ea pentru scopurile lor politice, așa cum la ei acasă s'au servit de clerul transformat în instrument de luptă.

Dar au fost decepționați în așteptările lor, deoarece clerul românesc, catolic și ortodox, n'a uitat că aparține unei biserici naționale, care nu se poate preta să facă jocul aceluia care, cu toate mijloacele, vor să distrugă națiunea.

Intreaga presă o Occidentului liber vorbește de un nou val de teroare care s'a abătut asupra României, încă de la începutul toamnei acesteia.

Guvernul de la București a luat măsuri legislative excepționale. Toate pedepsele pentru infracțiuni împotriva siguranței Statului: amenințări adresate personalităților oficiale, răspândire de publicații interzise, propagare de știri « susceptibile să turbure pacea » au fost mărite.

În România — povestesc cei care au avut ocazia să viziteze Tara noastră în lunile din urmă — domnește

teroarea. Situația internă este cu mult mai grea decât în primul moment al instaurării comunismului, când Ana Pauker făcea tot ce-i stătea în putere ca să-și « *imblânzească* » pe români.

Cu ocazia celui de al IV Congres Misionar, care a avut loc la *Bari* (Italia), au fost studiate problemele unității creștine.

Mons. *Giovanni Arrighi*, de la Congregația Orientală, a vorbit despre cauzele despărțirii Bisericilor. Recturul colegiului « *Russicum* », P. *Teofil Horacek*, a vorbit despre « *Misterul Bisericii rusești* ». Profesorul *Raffaello De Simone* a ținut o conferință despre « *Unirea misionară a clerului și unirea Bisericilor* », propunând: 1) ca în seminarii să fie explicată în fiecare an intenția Octavarului; 2) în direcția Uniunii misionare a clerului să fie un delegat pentru mișcarea unionistă; 3) pe lângă fiecare centru misionar să existe o secție de activitate unionistă.

Mișcarea, care înregimentează seminarisții italieni în campania pentru unirea Bisericilor, a luat naștere în Spania.

Fundațiile Regale de la Paris publică un volum de versuri ale unuia dintre cei mai reprezentativi poeți ai exilului românesc, Dl. Vintila Horia. Sunt versuri de o delicioasă prospețime, în care imaginile strălucesc ca petele de soare pe fluxul calm și larg al discursului poetic, care conduce lectorul la o senință și emoționată întâlnire cu propria copilărie.

Culegerea, intitulată « Jurnal de Copilărie », este o cronică de viață respirată în spațiul românesc, în care natura este trăită pe un plan de mister și de magie, transfigurată de emoția poetică până la trecerea ei în poveste: « Vara prin pomi - Prin-

tre frunze și fructe coapte - Ca într'o navă - Fostitor străbăteam apele cerului - Era adevărat - Totul era adevărat - Trunchiul era un catarg - Vântul mă ajuta să plutesc... Este un mesaj de poezie autentică și constructivă, care face bine sufletului, care ne ajută să evadăm din închisoarea cenușie a zilelor « *adulte* », pentru a ne întâlni cu noi înșine, într'o lume rămasă intactă în adâncul ființei, spre care Vintila Horia ne trasează un itinerar fericit.

În ziua de 8 Decembrie, la spitalul din *Camerata* (Florența) a decedat *Nicolae Petrescu Comnen*, fost Ministru de Externa al României și Ambasador pe lângă Sfântul Scaun. Avea 77 ani.

Diplomatul român, care — printre altele — luase parte în 1919 la Conferința de la Versailles, a scris numeroase studii istorice și politice. Trăia la Florența din 1940.

Posturile italiene de radio au transmis în jurnal-radio din 8 Decembrie știrea arestării Patriarhului ortodox român *Iustinian Marina*. Nu se cunosc motivele acestei arestări. Ziarele din 9 Decembrie au precizat, că înaltul prelat ortodox căzuse în disgratie, încă de acum câteva luni, și că arestarea a fost urmată de transferarea sa la un domiciliu forțat a căruia localitate nu este cunoscută.

Publicul muzical din Roma a aplaudat, cu entuziasmul și simpatia pe care i le tributază totdeauna, pe marele nostru dirijor de orchestra *Sergiu Celibidache*, care a dat în aula « *Auditorio* » doua splendide concerte. Ilustrul nostru compatriot, de care exilul românesc este mândru, îi facem cele mai calde urări.

Voci românești la Lourdes

(Urmare din pag. 1)

ta », ceiace înseamnă nu numai totală lipsă de păcate personale, ci absența păcatului strămoșesc, pe care Ea nu l'a moștenit de oarece era aleasă de Dumnezeu ca să dea viață pământetească Fiului Său și deci liberă de păcat încă din momentul în care a fost concepută de către Ioachim și Ana.

Mons. *Cosma* a vorbit despre *Dogma Neprinținutei Concepției în tradiția Bisericii Orientale*, citând o serie întreagă de Părinți ai Bisericii, de teologi și de ierarhi ai ortodoxiei din Răsărit, printre care *Foțiu și Grigore Palama*.

El a arătat că originile acestei dogme — care aparține patrimoniului original al credinței creștine ortodoxe — datează în România din epoca primelor afirmări ale creștinismului și că definiția dată în 1854 de Pius IX « *n'a făcut decât să fixeze această doctrină* ».

Sedința a fost înfrumusețată de corul Bisericii Române din Roma dirijat de Mons. Tăutu, care a cântat în limba română splendide cântece și imnuri mariane.

La a doua ședință au participat numeroase grupuri de credincioși veniți din toate colțurile lumii.

Parintele *Cherman* a ilustrat importanța și sensul aparițiilor de la Lourdes.

Părintele *Teresiu Ilea*, carmelitan, a vorbit despre *Neprihănită Concepție* în viața spirituală a creștinului, iar Părintele *Alexandru Mircea* a prezentat câteva splendide poezii liturgice ale Bisericii din Răsărit.

Grupul românesc a participat apoi

la Liturghia solemnă ținută în Peștera Aparițiilor. Corul Bisericii Române din Roma, dirijat de Mons. Tăutu, a intonat imnuri sacre în fața Peșterii, în vreme ce o ploaie măruntă și deasă se cernea peste bolnavii expuși de către înșoțitorii lor la intrarea Peșterii sfinte.

Pelerinii noștri au participat și la Liturghia orientală în limba slavă în noua biserică subterană și la aceea celebrată de Cardinalul *Tisserant* în aceeași biserică.

A urmat apoi o splendidă procesiune în care Bisericii Tăcerei — compusă din nu mai puțin de 18 popoare ingenunchiate — îi fusese rezervat un loc de cinste.

În frumoasele și bogatele lor costume naționale coriștele noastre mergeau în fruntea grupului românesc, purtând steagul tricolor al Maicii Domnului și câteva din cele mai cunoscute icoane făcătoare de minuni.

Credincioșii adunați de-a lungul străzilor pe care trecea procesiunea, au aplaudat călduros și îndelung grupul românesc.

În numele tuturor românilor pelerini noștri au oferit Maicii Domnului rugăciuni și cântece, suplicându-o să ne ajute ca Patria să poată cânta mai curând să-și recucerească libertatea pierdută și să a deie din nou Tara creștină unde Mariei îi erau dedicate mănăstirile cele mai bogate, bisericile care de-a lungul veacurilor au vegheat destinul poporului căruia Maica Domnului i-a inspirat imnurile cele mai frumoase din întreaga literatură liturgică orientală.

Y. R.

SPUN CLOPOTELE

Spun clopotele înecat în ploaie
că s'a născut Isus, că alt Crăciun
ne-a prins, răsleași de viață, în
[surghiun.

Ascultă sufletul, și se îndoiaie.

Ascultă fără taină cum se'ngănă
cu ploaia clopotele peste orașul stins,
și-l doare-un gând: acasă, o fi nins?...
Un fulg ușor de s'ar topi pe mână!

De s'ar putea, cu îngerii, să sboare
dintr'un hotăr în altul, peste spaimă,
și nevăzut, cu țâncii să-și îngaimă
colinda sub icoane'n altă zare!

Să strea'ntre frați la masă, să le fure
de lângă blid fărâmele de pâine,
S'adulmece în crivăț, ca un câine
miresamă de zăpezi și de pădure...

S'asculte răsufările de-a rândul,
să-și odihnească truda'n somnul lor,
și maica fruntea să-i alinte-ușor
tămăduind de doruri rele gândul.

S'adoarmă, cu motanul, lângă vatră
privind în focul viu cu cerbi de aur.
Afară gărul preschimbat în faur
să intre-adânc în inimă de piatră!

Să ningă zile, săptămâni; să șteargă
zăpada drumurile'n toarceri'n pustiu...
Peste orașul stins și cenușiu
un sbor de clopote și-un gând aleargă.

YVONNE ROSSIGNON

O dureroasa aniversare

(Urmare din p. 1)

grés. Cu înșelăciuni și după lungi și penibile torturi, un număr restrâns de preoți aderă. Cei care se împotrivesc sunt aruncați în închisori. Congresul decide încetarea autorității papale asupra catolicilor români.

Un decret emanat în luna Decembrie 1948, hotărăște dizolvarea ordinelor și a organizațiilor religioase, cum și interdicția de a profesa și de a predica religia catolică de rit oriental, pedepsind cu închisoarea pe cei care s'ar face vinovați de nesupunere. În felul acesta clerul nu numai că este împiedecat să officieze, ci este pus în imposibilitate de a păstra contactul cu credincioșii expuși la cele mai severe sancțiuni dacă ar găzdui sau ascunde « *preoți vagabonzi* ».

Acuzată se a se amesteca în treburile interne ale Republicii Populare Române, Nunciatura Apostolică de la București, care protestase energic împotriva acestor abuzuri, devine obiectivul principal al atacurilor presei, care nu esită s'o acopere de cele mai ignobile calomnii, pentru a crea în Tară o atmosferă ostilă Bisericii Romei. În sfârșit, reprezentanța Apostolică primește ordinul de a părăsi țara în termen de trei zile.

Este înscenat un proces în care mare parte dintre preoții catolici considerați « *spioni ai imperialismului occidental* », « *reacționari* » și « *partizani ai războiului* » sunt condamnați pentru trădare. Toți șefii Bisericii unite sunt înlocuiți cu apostoli și cu excomunicați răsvrățiți împotriva autorității religioase și slugi ascultătoare ale guvernului.

Arbitrarea lichidare a Bisericii unite; întemnițarea și asasinarea mișlească a clerului în închisorile comuniste; violarea nu numai a tra-

tatelor, care recunoșteau Bisericii apărătoare a spiritualității, a culturii și a conștiinței naționale, egalitate de drepturi cu celelalte confesiuni din Transilvania, ci chiar de dreptul sacru de a alege și a practica în mod liber religia pe care ficcare o preferă, au acuzat comunismul în fața lumii întregi.

Zece ani au trecut de la obrobriosa desființare a unei Biserici căreia i se putea imputa numai « *crima* » de a fi opus legilor slugilor Cremlinului legea lui Dumnezeu.

Comuniștii își fac iluzia că numele martirilor Bisericii suprimate s'ar fi șters din mintea noastră, și că problema uniților ar fi definitiv închisă și arhivată. Sau mai bine zis, își făceau iluzia: fiindcă astăzi autoritățile comuniste se găsesc din nou la punctul de plecare. Înțesași tradiția acestei Biserici; seriozitatea și demnitatea organizațiilor ei; dar mai ales atitudinea preoților săi, care și-au găsit tăria într'o credință eroică, dreptătură copacii bătrâni, cu rădăcini bine implantate în pământ, pe care uraganul îi poate schingia și desrădăcina dar nu îndoi; toate aceste elemente garantează continuitatea unei instituții care nu este numai religioasă, ci culturală și istorică. Ea continuă să trăiască așa cum trăia înainte ca guvernul comunist să o puc în ilegalitate.

Stiri din România fac cunoscut că ultimul Episcop catolic, Mons. *Aron Marlon*, a primit din nou domiciliul forțat — după o scurtă perioadă de « *libertate* » — fiindcă era considerat șef al mișcării pentru reintegrarea Bisericii unite în acele drepturi prin care Constituția Republicii Populare Române garantează libertatea de cult în România.

Dacă Constituția comunistă nu-i respectă îndatorările, aceasta poate avea o importanță temporară. Dar amintească-și stăpânii de la Moscova că din prigoniri Biserica va primi noi puteri, așa cum totdeauna s'a întâmplat cu toate ideologiile alimentate de spirit. Ce vor putea comuniștii împotriva Casei Domnului, împotriva acelei Case care nu este făcută numai din cărămizi, din pietre, ci din suflere?

Amintească-și slugile Cremlinului, care odată au primit totuși botezul în Christos și până la instaurarea regimului care i-a cocoloțat în fruntea Tării, cu prețul apostaziei, au frecventat Biserica și au ascultat cuvântul lui Dumnezeu; amintească-și că eternitatea Bisericii a fost garantată de însuși Christos, care a făgăduit că « *ușile iadului nu o vor învinge* ». Și fie siguri că prigoana cu care și-au pătat conștiința de creștini și de români va cădea asupra lor.

A. RADDI

